

(המשך מעמוד 6)

גדול, ציין כי הוא ואשתו חולים קשה. היועץ לא התחשב בבקשה. עשרת ימים לאחר שהודיע על כך, מת המועל משבץ לב (העולם הזה 1050).

הדבר פגע בעמוס קשה, העיקר על מצפוננו. גם הלחישות סביב המקרה העכירו את רוחו. **פטורנמ מצרי זכר.** כאשר גמר את לימודיו בבית-הספר למשפט וכלכלה עורדה מאד את עמוס המלצה של נשיא המדינה. הצעיר קיבל מכתב המלצה מהנשיא, שיאפשר לו עבודה באחת הצירויות, חלם על קאריירה במשרד-החץ, נסע ללמוד בארצות-הברית. מכתביו הראשונים היו מלאי התפעלות. כתב עמוס לאחיו אדיר, לאחר ביקור בבית ארגון האומות המאוחדות בניו-יורק: „אני מלא תקווה שאוכל אי-פעם לשרת את מדינתנו במקום נפלא זה“.

אך חלומותיו נגזזו מהר יותר מאשר העז לחשוב. בשבת, לפני שבועיים, הגיעה ידיעה טלפונית מצייקו בה נמסר כי עמוס נמצא מת בחדר מגוריו באוניברסיטה.

ההלם היה עצום. מפחד לאסוף גדול יותר, סיפור ההוריו כי עמוס מת בתאונת דרכים. אך הוריו סירבו להאמין. בבית האבל הי

פטורנמ שושן גלל סטודנט מצרי

אמינו יותר כי היה למת רקע אחר לגמרי. בקרבות סיני, בהם נפצע עמוס קשה, חקר גם הרבה שבויים מצריים. בטח איזה סטורנט מצרי, אשר למד אתו באוניברסיטה, זכר אותו והחליט להתנקם בו, סברו קרובי המשפחה.

השבוע בא קץ הפרשה, כאשר הגיעה גופתו של עמוס שושן ארצה לקבורה. הוא נקבר בין שתי חלקות ריקות שהוזמנו על ידי הוריו עבור עצמם.

הברחה

חסיונות דיפלומטית

ככל מבריה בעל מעוף, קינא זיגמונד שפירא בתצפישת-התנועה של הדיפלומטים. מדי פעם, כאשר הביאווה עסקיו לשדה-התעופה, היה רואה את נציגי העמים נכנסים ויוצאים את גבולות הארץ, מבלי שיצטרפו לעבור שום בדיקה במכס. הוא החליט לתפש חסינות דיפלומטית גם לעסקיו הוא. הוא מצא את החסיונות אצל אחד מעובדיו שגיריות ארצות-הברית בתל-אביב. תמורת תשלום מסויים הסכים הדיפלומט להעביר ארצה — כמעטו האיש, הסטודנט מביקורת — שמונה מוזרות מלאות סחורה מוברחת. המיטען הדיפלומטי עבר בשלום. אך התברר כי שמונה המוזרות לא הספיקו לה (המשך בעמוד 10)

העתונות הישראלית חבליטה את ידיעה בצינה כי שושן היה שלוש שנים כתב בארץ בדרום. העתון היחיד שלא ציין עובדה זו היה הארץ עצמו. רק השבוע, לאחר ויכוחים סוערים במערכת, ניתנה הריאה דחופה לכתב הרחובותי להכין כתבה על שושן.

הכצות התכוצו. הילדים ירדו למקלט. העגלים הגוססים געו

ביצפון אין כל

משקרה, חבר משק גדות, העיף מבט על שרשרת ההרים הקרחים שהתנשאו ממורה. זה שבוע שנים, מדי צאתו בבוקר לעבודה, מעיף ילד תל-אביב בן ה-30 את אותו מבט, לאותו כיוון. בלבו הסתתרה תקווה סתומה וחסרת כל בסיס, שמשוהו ייעלם מן הנוף הגוקשה. אולם גם בלי לסקור את השטח ידע תמיד כי הנוף לא השתנה: העמדות הסוריות עמדו על תילן, חולשות על המשק ועל כל עמק החולה. בן עין בלתי-מוזינית יכול היה לראות כל פעולה הנעשית במוצבים, לשמוע את קולות החיילים המתחילים את יומם בקו הראשון של החזית.

במרוצת השנים ראה כיצד מתחפרים היסורים ומתבצרים, כיצד הופכת גבעה סלעית קרחה למוצב מחופר, בגוי בטון מזויין. מי נשקה ידע היטב מה משמעותם של מוצבים אלה, שהתרבו בשטח כמו פטריות אחרי גשם. בכל רגע עלול השלום המזויף להתיחלף שוב במלחמה, הפגזות מדויקות עלו לות לסקוד את בתי הקיבוץ הקטן, אשר אין לו זמן ואפשרות להתפנות להכנת מחסה בפני הפגזים.

ואמנם, מדי פעם נפתחת עליהם אש. נגריים מים נזקים ברכוש ואבידות בנפש. אך דברים אלה אינם חידוש. כי כאשר שורקים הכדורים בצפון, אין בכך כל חדש.

השבוע היה שוב אנשי משק גדות כטרה נוחה לכלי הנשק הסוריים. אגם החולה, אשר יובש בקיץ שעבר, עלה על גדותיו. תעלות הניקוז נסתמו, באגד ענק יצא לשטח לחפור את התעלות מחדש, לנקו סופית את המים שניקו בהן.

בתחילה בוצעה העבודה בלילות. התצלה הצרה הלכה ונחסרה באטיות. ואו החלט לבצע את העבודה ביום, לחלף על העובדים ולזרו את הקצב. הסורים חשבו אחרת. דקות נידדות אחרי שהבאגר יצא לעבודה, נפתחה על העובדים אש תוקה מכלי-נשק שטוחי מסלול.

השקט שלפני המערה

משקרה וחבריו היו מוכנים לתגובה זו. עוד ביום האתמול ניתנו הגראות מיוהרית לכל החברים ועובדי הענפים במשק. במוצאי-שבת נערכה ישיבה סוערת, אשר נסתיימה לאחר חצות. העבודה ביבוש החולה עומדת להתחדש מחר, הודיע ממשקה באותה ישיבה, „מאותו רגע בו יצא הבאגר לשטח נהיה בכוננות מלאה“.

אך מיד למחרת נוכחו כולם לדעת שהפעם לא יהיה זה כמו תמיד. במוצבים שמעבר לגבול ניכרה פעילות בלתי-רגילה. מיסדר הבוקר של חיילי המוצבים לא נערך כרגיל בחצר: המפקד לא העניש חיילים. לא הריץ אותם כמו תמיד מסביב לחמלקה, תמונה רגילה ויומיומית.

בכפר גילבינה לא נראה איש. הריעים המי תלקו עם עדריהם מורתה, עברו את הרכס. יצאו מקו הראיה של חברי המשק, ומטחח הנשק הקל של מגיני האיזור.

רק בשעות הצהריים יצא הבאגר לעבודה. שלא כרגיל שונה הפעם מסלול החפירה. הבאגר התחיל בעבודתו יותר מורחית, סמוך לשטח הסורי. הוא התחנך לחפור תעלה שי תגן על השטח אשר כבר יובש, אך הוצף מי גשמים שגלשו ממדרונות הרי הבשן מערבה.

לפתי, נראה השטח הסורי שקט מהרגיל. בכל המוצבים בהם נוהגים החיילים לשבת בחוץ, השתלטה דממה בלתי-רגילה. כל הי עבודות נפסקו, אף חייל לא נראה מחוץ לעמדות. גם הצופים לעבר הגבול הישראלי, המתחלפים בתורנות, נכנסו לעמדותיהם הי הפוריות באדמה.

במשקים הבינו היטב מה עומד להתרחש. הכל היה מובן מאליו כאילו כך צריך הדבר לקרות. באותו רגע ממש ניסר צרור ארוך בחלל האויר. הקרב החל.

היריות לא נשארו בודדות. המקלעים היש ראלים השיבו בטרטור קצוב ומהיר. אך התגובה הישראלית, למרות דיוקנה, לא שית קה את המוצבים היורקים. אש, תוליה

בובה נובתי

היא הנפגעת היחידה במשק חולתא, שנפגעה בהפגזות הקשות ולא זכתה לטיפול כלשהו. באחד הבתים שנפגעו בהפגזה נפצעה גם החובשת אסתר לוי, אשר הועברה עם שאר הפצועים לבית החולים בפזריה.

מסרים צפונה מגדות, היו כבר חכרי המשק מוכנים להמשך המאבק. כמו ביחידה צבאית מאומנת ידע כל אחד ואחד מה עליו לעשות. מרכזי הענפים חילקו הוראות אחרונות ומי דוייקות לעובדים, הכינו את החברים, מבחינה נפשית, לאפשרות הפגזות ארטילריה.

הכל היה מוכן לחידוש העבודה. גם מהעבר השני של הגבול נערכו הכנות מכוונות. גם שם היו מוכנים לרגע, בו יתחיל שוב הבאגר בחפירה. הסורים הודיעו, כי לפי חישוביהם נחפרת התעלה מטר וחצי בתוך טריטוריה סורית, ועל כן לא יאפשרו בשום אופן לסיים את העבודה.

הם נשארו נאמנים להודעתם: אך הפעם

הטאנקים משיבים

מחרת שוב יצא הבאגר לעבוד, כאילו לא קרה מאומה. בחולתא, כעשרה קילור

אוי לאוזניים

שכך שומעות. ילדי חולתא המזועזעים מכונסים בתוך הבוני קרים. בתחילת הקרב הוכנסו הילדים למקלטים, לנו בהם בשעות הלילה. רק בשעות הארוחות יצאו לאכול על גג הבונקרים, תחת השגחת מבוגרים.